

Gari Nguyễn

Chúng ta
RUC
RO
từ những
VỤN
VO

Sông nhà văn **vh** NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Dành cho những ai

đã từng

phải mạnh mẽ

dù

chưa sẵn sàng...

Một cuốn tiểu thuyết hồi ký - tản văn của tác giả Gari Nguyễn,
12 năm với 13 cuốn sách đã xuất bản tại Việt Nam ở tuổi 29, hiện
đang sinh sống tại Mỹ.

“Tôi tin, bạn sẽ luôn tìm thấy bóng dáng chính mình trong từng
trang sách.” - Gari

“Gửi em, người đang đọc dòng này...”

Nếu có thể nói một điều, anh chỉ muốn em bình an.

*Đừng để bất kỳ ai làm mờ đi ánh sáng trong em, kể cả
chính những điều em từng thương.*

*Vì em không cần phải cố gắng để được yêu, em vốn đã
là tình yêu trong hình hài con người.”*

*- Trích bức thư tay từ một người
yêu thương em*

Lời ngỏ

Sẽ ra sao ngay từ những năm đầu đời, bạn biết mình sinh ra không phải để sống một cuộc đời bình thường như bao người khác? Tôi đang nói bạn - người đang đọc từng chữ của cuốn sách này đây!

“Sống như bao người” không có nghĩa là tầm thường, chỉ là cuộc sống của bạn sau này sẽ không đơn giản, thậm chí không dễ dàng, nhưng chắc chắn có cái gì đó gọi là “khắc cốt ghi tâm”. Tất cả sẽ không khác gì một bộ phim truyền hình Hàn Quốc dài tập mà bạn vẫn đang theo dõi trên Netflix hay Amazon Prime.

Mặc dù sắp 30 tuổi, nhưng tôi đã trải nghiệm vô số chuyện khá “nặng gánh” so với số tuổi của mình, tựa như một “linh hồn già”. Tôi đương nhiên không phải là người duy nhất khổ cực, nhưng những gì tôi kể trong cuốn sách này là những điều mà tôi chưa bao giờ có dịp để trải lòng. Thực ra, bạn biết rồi đó, sách là sách mà đời là đời, có những thứ ngôn ngữ

không bao giờ có thể diễn tả hết ra được. Chỉ là cảm xúc vẫn còn đó, hành trình đã trải qua là thứ mãi in dấu trong tim người kể.

Tôi viết cuốn sách này ra không phải để kể lể, không phải để khoe khoang những gì mà mình có được hay những thành tựu như kiểu “Forbes Under 30”, vì sự đủ đầy thực sự của một người không chỉ nằm ở vật chất. Dẫu không nằm trong bảng xếp hạng đó, nhưng may mắn là tôi có cuốn sách này tựa như một “chứng nhân” chứng kiến cả một hành trình đầy ắp những hi vọng ái ố của riêng mình, nhưng tôi tin là ai cũng sẽ trải qua một trong những trải nghiệm này ít nhất một lần trong đời.

Tôi không sử dụng AI (trí tuệ nhân tạo) để viết cuốn sách này, vì tôi tin những gì chúng ta viết ra đều có năng lượng. Tôi không bài trừ AI hay có định kiến gì về nó, thực lòng, tôi còn rất thích AI vì sự lập luận thông minh, tựa như một người thầy tuyệt vời với những người thích “tự học”, những người không có nhiều mối quan hệ, tiền bạc và cả điều kiện sống giống như tôi.

Nếu cả cuộc đời tôi được “lập trình” bằng AI, có lẽ chắc sẽ thành công hơn nhiều, ít đau

đơn hơn, hiểu biết nhiều hơn. Nhưng may mắn là, dù không có nó bên đời suốt 29 năm nay, tôi vẫn sống một cuộc đời mà mình thấy mãn nguyện, ít nhất là sự “thử và sai” khiến tôi trui rèn được nhân cách, kinh nghiệm và sự trưởng thành, những thứ mà tôi tin là AI không thể sao chép. Tôi cũng tin vào “thiên thời - địa lợi - nhân hòa” một cách tuyệt đối.

Một điều gì đó chỉ đến khi trái tim ta thực sự sẵn sàng.

Tôi sinh ra trong một gia đình cơ bản bình thường. Không đặc quyền, không ưu tiên, không có bất kỳ phép màu nào xảy ra ngoại trừ sự nỗ lực cứng rắn như thép và không khoan nhượng.

Thuở trước khi tôi được sinh ra, ba mẹ tôi đến với nhau nhưng từng không nhận được sự ủng hộ của hai bên gia đình. Trái ngược với câu nói: “Con cái lấy nhau, khi không nhận được sự chúc phúc của ba mẹ sẽ không hạnh phúc”. Hành trình 30 năm để đấu tranh - trả nợ - nuôi dạy bốn chị em của ba mẹ tôi chắc chắn sẽ làm nhiều người ngạc nhiên.

Gia đình tôi là “gia đình kiểu mẫu” Việt Nam điển hình, tôi sinh ra có bốn không:

KHÔNG TIỀN - KHÔNG MỐI QUAN HỆ -
KHÔNG NHAN SẮC - KHÔNG CÓ NGƯỜI
ĐỖ ĐẦU. Thế nhưng, có lẽ vì sinh ra trong
hoàn cảnh không có gì trong tay, tôi hiểu rất rõ
cảm giác phải đi lên từ con số 0 là như thế nào,
hiểu sự vui sướng khi đạt được một cái gì đó
lớn lao mà mình khao khát và cũng hiểu sự ê
chề khi người ta nhìn mình bằng con mắt của
một kẻ “không mang cái gì đáng giá”.

Dẫu vậy, tôi chưa bao giờ xấu hổ về xuất
thân của mình, chưa bao giờ che giấu rằng
mình đi lên bằng sự thiếu thốn vật chất, bằng
tất cả sự cố gắng và nỗ lực của bản thân. Điều
đó vốn dĩ là đúng mà, nếu đã không có gì là bệ
phóng, lại càng không có sự phấn đấu, thì làm
sao có thành tựu? Nhưng đôi khi, sự hào
nhoáng lấp lánh và “trông có vẻ bình thường” lại
mang sức hấp dẫn cao hơn là thực tế cuộc sống
khắc nghiệt. Những đoạn phim sang chảnh, tận
hưởng đặc quyền tuổi trẻ, sự sang trọng cao
ngất ngưỡng được chỉnh sửa kỹ càng trên
TikTok, Facebook hay Youtube chẳng phải thú
vị hơn nhiều cảnh quần quật làm việc 16 tiếng
một ngày hoặc 24/24 hay sao?

Bạn hoàn toàn có thể sống một cuộc sống làng nhàng, “gay cần” hoặc “yên bình” theo định nghĩa của bạn, miễn sao bạn hạnh phúc là được. Còn với tôi ư, cho đến hiện tại đã đi một phần ba cuộc đời, tôi nghiệm ra hạnh phúc sẽ luôn xuất phát từ ba thứ chính:

1. Tự do: Nếu không có điều đó, cuộc sống sẽ trở nên “cầm tù”, dù có bao nhiêu thứ khác vây quanh, nỗi khổ lớn nhất vẫn là không thể làm những gì mình muốn, chẳng thể tìm thấy ý nghĩa cuộc sống của mình.

2. Bình an: Không quan trọng bạn có những gì trong tay, vấn đề không phải ta sở hữu bao nhiêu, mà là ta đã thực sự cảm thấy ấm áp, vui vẻ từ những gì ta làm mỗi ngày hay chưa. Sự hân hoan là kim chỉ nam trong từng hành động: Nếu bạn làm điều gì cũng cảm thấy cuộc đời xám xịt, đó là khi “đứa trẻ bên trong” bạn đang lên tiếng rằng: “Này, bạn đang làm cái gì đó sai sai rồi đấy!” Thiếu vắng đi niềm vui thì tiền bạc, địa vị cũng chỉ là vật trang trí. Tôi tin là, bất cứ điều gì khiến bạn cảm thấy vui vẻ cũng sẽ dẫn đến nhiều niềm vui khác, từ đó chất lượng cuộc sống sẽ được nâng cấp. Thay vì chỉ tập trung quá nhiều vào những gì mà “xã hội

cho là nên có”, hãy làm sao để khiến bản thân vui vẻ nhiều hơn. Vì niềm vui từ bạn sẽ luôn bền vững hơn.

3. Từ bi và tin tưởng: Cuộc sống chẳng bao giờ trọn vẹn nếu tim ta cứ luôn chọn khép lại. Dầu thời gian có làm bào mòn tâm trí, suy nghĩ và trái tim bạn đến mức nào, hãy luôn tin rằng bánh xe định mệnh sẽ luôn quay về trục cân bằng. Những gì bạn xứng đáng, bạn sẽ luôn có được nó. Đừng ngại mở lòng để yêu thương, cho dù những cơn giông của cuộc đời tưởng chừng như đã làm mọi cánh cửa trong tâm hồn bạn đóng lại.

Thôi nào, dài dòng như vậy đủ rồi. Đã đến lúc mời bạn cùng tua chậm từng thước phim mà tôi sắp để bạn xem đây. Một câu hỏi đặt ra là: Sẽ ra sao, nếu bạn biết, bạn có thể tạo ra một cuộc sống phi thường bằng chính năng lực của bạn mà không phải nài khẩn vào bất kỳ ai, khi bạn thực sự nhận ra giá trị của mình?

Hãy cùng xem “bộ phim” bằng chữ qua chính những trải nghiệm cuộc sống từ Gari bạn nhé! Một cuốn tiểu thuyết hồi ký - tản văn kết hợp từ những năm tuổi trẻ của cuộc đời tôi, từ

những biến cố và quan sát mà tôi may mắn được chạm vào và bước qua. Đó chính là hành trình tạo nên 13 quyển sách best-seller suốt 12 năm nay.

Lưu ý:

Đây là một cuốn hồi ký được hư cấu hóa. Một số nhân vật chỉ là ẩn dụ cho những linh hồn từng đi ngang qua đời tôi - họ là thật, nhưng không còn là họ của hôm nay.

Mọi tên tuổi, địa điểm, hay chi tiết nghề nghiệp trong cuốn sách đều đã được thay đổi, nhằm bảo vệ đời sống riêng tư của tác giả và những người được nhắc đến.

Nếu có sự trùng khớp nào với người thật, đó chỉ là sự tình cờ.

Đồng thời, đại từ nhân xưng được tác giả thay đổi linh hoạt để câu chuyện trở nên tự nhiên và giàu cảm xúc hơn.

Phần 1
Tiểu thuyết hồi ký

Một tối mùa xuân năm 2025

“Kính coong... kính coong...”

Tiếng chuông cửa làm nó giật mình, vội vàng mặc lại quần áo sau khi vừa tắm rửa rồi chuẩn bị ra mở cửa. Nó đoán là Dean. Vì bây giờ đã là mười hai giờ đêm rồi, Dean - chồng nó vẫn thường đi làm về muộn vì công việc khởi nghiệp luôn khiến anh vất vả như thế.

Nhưng vừa mở cửa ra, đứng trước mặt nó là một người phụ nữ mặc váy màu xanh dạ quang, tóc dài, nhìn nó với ánh mắt sắc lạnh. Khuôn mặt nó tái nhợt khi nhìn thấy cô ấy. Người đó chẳng nói điều gì, trên tay cầm một khẩu súng, chỉ hỏi nó một câu:

“Em đang chờ ai thế?”

Nó không nói gì, chỉ bỏ chạy ra khỏi nhà.

Nó chạy vội trong đêm khuya với bàn chân trần, vừa chạy, vừa tự nhủ thầm trong đầu: “Mọi chuyện không thể xảy ra vô lý như vậy được.”

Mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt nó. Nhưng nó vẫn cứ chạy thục mạng đến tận đường lớn, có một tia đèn sáng rọi vào mặt, chiếc xe tải dường như đến gần hơn bao giờ hết.

Nó giật mình mở mắt, nhìn thẳng lên trần nhà. Nó đang ở đâu đây? Hóa ra là trong bệnh viện Kaiser gần nhà. Nó nhìn xung quanh, tất cả mọi thứ đều bằng tiếng Anh.

“Tại sao tôi lại ở đây?”

Nó thở hắt ra một tiếng, dù chưa có tuổi nhưng trí nhớ của nó thỉnh thoảng lại tề bất ngờ. Nó đang ở thung lũng Silicon, ở Mỹ, thực tại là như vậy. Bốn ngày trước, nó vừa nhập viện vì bị bất tỉnh khi đang tắm. Đã bốn ngày nay, nó không thể đi lại, cũng không thể trở lại công việc.

Hóa ra là ký ức vất vưởng trong đầu và khối lượng những công việc gần đây khiến nó bị kiệt sức.

Nó lại nghĩ đến đến cô gái ấy - Nina - người mà nó từng rất thương, nhưng rồi cũng làm nó đau đớn như nhiều người khác.

Nó lôi chiếc điện thoại trên bàn xuống, ngắm nhìn ảnh ba, mẹ, các chị đang cười tươi.

Nó lướt vội và thấy hình ông bà nội. Nó mỉm cười nhìn mọi người, lúc nào cả nhà cũng ở trong tim nó.

Những ký ức đẹp tại Việt Nam, luôn là “dưỡng chất” nuôi dưỡng nó cho đến tận ngày hôm nay.

Đêm ấy, nó viết vài dòng nhật ký trước khi ngủ, tựa như một phần thưởng sau những tháng ngày tưởng chừng mệt mỏi không lối thoát:

“Chúng kiến nhiều chuyện vô lý xảy ra trong đời, mình đã tự hỏi: ‘Vì sao mọi thứ lại như thế? Vì sao tất cả không thể xoay chuyển theo ý mình muốn dù mình đã cố gắng hết sức?’

Mình không thực sự nghi ngờ, nhưng cũng không hoàn toàn tin vào bản thân ở những giây phút đó.

Mình chỉ tin rằng có một lý do nào đó mình chưa thể hiểu, mà vũ trụ vẫn đang chờ mình tìm ra câu trả lời.

Thường thì, sau những tháng ngày chật vắn, sau những đêm mất ngủ, mình đã thấy một điều luôn lặp lại: Đó là vì ông Trời đã sắp đặt một hướng đi tốt hơn cho mình. Vì những gì

mình từng thấy ở thời điểm đó, tưởng chừng là rào cản, nhưng lại là những mắt xích để mình thêm thấu hiểu từng dư vị của đời này.

Cuộc đời con người tựa như một bức tranh xếp hình với vô số mảnh ghép, chỉ thiếu một mảnh thôi cũng không tròn vẹn. Nếu đã biết sẽ phải trải qua tất cả, sao lại phải phiền muộn khi vũ trụ chỉ muốn mình tận hưởng mọi hỉ nộ ái ố trong đời?”